

Om Universalisme

Er tro nødvendig i dette livet for frelse?

Danutasn Brown

Om Universalisme

Er tro nødvendig i dette livet for frelse?

Danutasn Brown

9. April 2021

Oppdatert 12. November 2023

Oversatt fra engelsk til norsk av Azadeh Badiie. Heftetittelen på engelsk er:

On Universalism

Is faith in this life necessary for salvation?

Bibler brukt for oversettelser av Bibelvers:

BGO: Bibelen Guds Ord, 2017.

BMG: Bibelen a.v. 1611 ved Morten Gjemlestad, 2003.

Noen ganger er resultatet en blanding av BGO og/eller BMG og fri oversettelse for å komme nærmest den engelske teksten.

Innhold

Del 1 – Om universalisme.....	4
Introduksjon.....	4
To grupper: frelste og fortapte.....	6
Er alle mennesker av "alle nasjoner" frelst?.....	9
Apollumi og den tilhørende sammenhengen.....	12
Et nærmere blikk på "gå til grunne".....	16
Omvendelse etter døden?.....	18
Evig liv er et spørsmål om arv.....	21
Livets bok.....	24
Hva med dem som ikke har hørt?.....	26
Konklusjon.....	28
Del 2 – Om kristen universalisme.....	31
Introduksjon.....	31
Azadehs spørsmål.....	32
Svar.....	35
Er Adventismen kurert for en feilaktig forståelse av loven?.....	39

Del 1 – Om universalisme

Introduksjon

Det kan være lett å sympatisere med ideen om universalisme: ideen om at alle mennesker vil bli frelst. Det ser jo ut til at mange ikke har mulighet til å høre evangeliet – hvordan kan de ikke få komme inn i himmelen? Vi vet også at Gud er kjærlig; burde Han ikke da frelse alle sine barn?

Men det er en lang rekke problemer med denne ideen. Det første er at den undergraver hele prosessen med å forkynne evangeliet. Hvorfor i det hele tatt forkynne hvis resultatet er det samme? Er det noen grunn til å overvinne synden? Og når det gjelder forsoningen: Måtte Jesus virkelig lide og risikere å gå fortaapt for alltid hvis alle kommer til himmelen, enten de tror på Ham eller ikke, enten de kjenner Gud eller ikke? Jesus kom for å vise oss Faderens karakter, slik at vi kunne bli forsonet med Faderen og Toraen. Men hvis vi kan bli forsonet ved at Gud viser oss sin godhet etter døden, ser det ut til å minske verdien av alt det Gud har forsøkt å vise oss mens vi lever. Det haster mye mindre å få folk til å lære Gud å kjenne *nå*. Selv om vi ikke ønsker å få panikk over det faktum at noen vil gå fortaapt, er universalismen en respons på vår angst for dette?

Det er ingen tvil om at Gud VIL at alle mennesker skal bli frelst. Men hele grunnen til at Han må appellere til alle mennesker, at Han må streve så hardt for å finne oss, er at menneskeheten avviser Ham. Hvorfor appellere til oss hvis Han uansett kommer til å få alle til å tilbe Ham og leve sammen med Ham i all evighet? Ville ikke det være i strid med menneskets frie vilje? Hva om menneskene ikke ønsker å leve et evig liv? Hva om de ikke ønsker å tilbe Gud for alltid? Vil Gud tvinge dem til å ombestemme seg? Vil Han tvinge dem til å forsone seg?

Det hevdes at når mennesker til slutt ser sannheten, vil de ganske enkelt akseptere at de tok feil, bekjenne sine feil og bli frelst, men dette bygger på en antagelse om at alle mennesker vil akseptere et universelt sannhetsprinsipp og omfavne det. Menneskets historie viser oss at det vanskeligste i hele universet er å forandre hjertet. Det er ønsketenkning å

tro at alt bare løser seg for alle etter døden; det er å fornekte realitetene ved det frie valget og ansvaret for de beslutningene vi tar.

Forhåpentligvis vil dette heftet gi svar på noen av disse spørsmålene.

To grupper: frelste og fortapte

Universalisme strider mot et av de sentrale prinsippene i Bibelen – at de rettferdige blir frelst og de ugudelige blir fordømt. La oss se på en klar tekst om dette:

Den som tror og blir døpt, skal bli **frelst**; men den som ikke tror, skal bli **fordømt**. (Markus 16:16)

Umiddelbart, lyder verset som om det finnes to grupper, de frelste og de fordømte. Tanken på at vi selv eller noen vi kjenner kan bli "fordømt", er urovekkende. Dette er en tekst som krever handling fra vår side. Hva skal vi gjøre? Er det ikke å målbevisst studere Bibelen, be og dele og prøve å sørge for at vi og de rundt oss tror og blir frelst? Det er det som har vært kirkens drivkraft i uminnelige tider.

Men hva om vi sier at "fordømt" bare betyr en periode med vanskeligheter, før den vantro kommer til himmelen? I dette scenariet, vil den vantro bli fordømt, men fordømmelsen er kun midlertidig – på en eller annen måte (renselse, skjærsilden, ildrenselse, osv.), etter døden, vil "de fordømte" komme inn i kategorien "de frelste". Er det virkelig dette Bibelen lærer?

Lærer Bibelen at noen som ikke tror, kan bli frelst? Bibelen nevner eksplisitt to grupper/kategorier. Å forvirre dette skillet, er å undergrave poenget Gud prøver å få frem. Det gir ikke mening å snakke om "troende-frelste" og "ikke troende-frelste-etter-noen-vanskeligheter-etter-døden".

Det mest kjente verset i Bibelen, har dette eksplisitte skillet mellom to grupper:

For så høyt har Gud elsket verden at Han gav sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham, ikke skulle **gå fortapt**, men [det motsatte av] ha **evigvarende [varig] liv**. (Johannes 3:16)

Verset setter opp to motsetninger, en hvit og en svart. Det klare poenget med denne teksten er at det finnes to distinkte grupper som skilles fra hverandre ved hjelp av ordet "tror". Poenget her er ikke å fokusere på

fortapelse, men å erkjenne at disse to gruppene er separate, og dermed ikke utgjør én gruppe. Den ene har evigvarende liv, den andre går fortapt. Teksten skiller gruppen som "går fortapt" fra dem som skal få evig liv. Hvis du ikke har evig liv, betyr det at du har det som gjenstår når det ikke er noe evig liv – og det er døden. Hvis "å gå fortapt" bare betyr en midlertidig død, vil de fortsatt ha evig liv, og dette ødelegger skillet mellom kategoriene i teksten. Hvis de to gruppene virkelig ikke er forskjellige, hvorfor fortsetter Bibelen da å understreke dette poenget?

Den som har Sønnen, har livet, og den som ikke har Guds Sønn, har **ikke livet**. (1. Johannes 5:12)

I alle de tre versene som er nevnt ovenfor, gir enkel logikk klare definisjoner av hva ordene betyr:

1. Tror = frelst, ikke fordømt – Markus 16:16
2. Tror på Sønnen = ikke fortapt, men evig liv – Johannes 3:16
3. Har Sønnen = livet – 1Johanne 5:12

I hvert tilfelle, kreves det tro for å bli frelst. Bruken av ordet "ikke" markerer et klart skille mellom å bli frelst eller ikke. Hvis vi snur på det, får vi følgende:

1. Fordømt = ikke frelst
2. Går fortapt = ikke evig liv
3. Har ikke Sønnen = har ikke livet

Logikken er klar, enkel og umiskjennelig for den oppriktige leser. Det finnes to grupper, en som er frelst og en som er fortapt.

Det er også klart at mennesker mangler evnen til å vite nøyaktig hvem som er i disse to gruppene, fordi tro er usynlig for oss. Men bare fordi vi ikke kan si nøyaktig hvem som er frelst eller ikke (selv om vi har retningslinjer som kan hjelpe oss å vite det), betyr ikke det at det ikke finnes en frelst gruppe og en ufrelst gruppe.

Hvis man ikke tror på skillet mellom en frelst og en ufrelst gruppe, blir det nødvendig å forklare hvordan de som står opp i de urettferdiges

oppstandelse (i den andre oppstandelsen etter de 1000 årene, se Åpenbaringen 20:5-8), som ifølge Skriften ikke har Guds Sønn og ikke har livet, faktisk kommer til å få livet og til å få Guds Sønn. Hvordan er dette mulig, spesielt i lys av følgende verset, som ser ut til å si at det ikke finnes en annen prøvetid:

Og slik som det er fastsatt for menneskene å dø én gang, og etter dette dommen, (Hebreerbrevet 9:27)

Det er her diskusjonen om dette spørsmålet bør begynne. Det må innrømmes at Bibelen umiddelbart ser ut til å være en klar motstander av universalisme. Å påstå at alle er frelst, vil kreve en svært systematisk tilnærming, som må harmonere med de punktene som er tatt opp så langt.

Vi skal se på noen vers som brukes til støtte for universalisme. Jeg skulle ønske at de som forfekter denne teorien, ville etablere sin posisjon på et bredere grunnlag, at de ville vurdere de alvorlige implikasjonene av det som sies, og også ta opp de filosofiske og praktiske konsekvensene av denne ideologien. Jeg tror likevel at det å se nærmere på noen av de omstridte tekstene, kan gi oss innsikt i vår forståelse av frelsesplanen.

Er alle mennesker av "alle nasjoner" frelst?

Jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og forbanne den som forbanner deg; og i deg [Abraham] skal alle jordens slekter bli velsignet. (1. Mosebok 12:3)

...ettersom Abraham sannelig skal bli en stor og mektig nasjon, og alle jordens nasjoner skal bli velsignet i ham? (1. Mosebok 18:18)

Skal vi med "alle jordens slekter" og "alle jordens nasjoner" som skal "velsignes," forstå at alle *medlemmene* av alle jordens slekter skal bli frelst? At alle skal bli velsignet, og ingen forbannet? Den første delen av det første sitatet tyder på noe annet, for hvis "alle slekter" er velsignet i Abraham, hvorfor skulle noen forbanne ham og dermed bli forbannet? Er det alle slekter eller noen av slektene? Alle nasjoner eller noen av nasjonene? Jeg håper å gjøre det klart at det dreier seg om *noen* av medlemmene i *alle* nasjonene.

Jeg tror vi kan være enige om at dette refererer til evangeliets løfte om at Abraham og hans arvinger skal arve hele jorden gjennom Kristus, Frøet. Alle nasjoner kommer til å høre om Kristus og få sjansen til å bli velsignet, men det er ikke sikkert at vil ta Ham imot. Paulus forklarer hvordan vi skal forstå dette verset:

Derfor skal dere vite at de som er av troen, de er Abrahams barn. Og da Skriften forutså at Gud ville rettferdiggjøre folkeslagene ved tro, forkynnte den på forhånd evangeliet for Abraham og sa: 'I deg skal alle nasjoner bli velsignet.' **Så blir da de som er av troen, velsignet sammen med den trofaste Abraham** ... for at Abrahams velsignelse skulle komme over folkeslagene ved Jesus Kristus, for at vi skulle få Åndens løfte ved troen. (Galaterbrevet 3:7-9, 14)

Gjennom Kristus, ville noen fra alle nasjoner bli velsignet gjennom troen. Den eneste måten *alle* kan bli velsignet på, er hvis *alle har tro*. Har alle tro på Kristus? Det kan ikke være tilfelle, for:

Og for at vi må bli utfridd fra ufornuftige og onde mennesker, **for alle mennesker har ikke troen**. (2. Tessalonikerbrev 3:2)

Ikke alle mennesker tror på Kristus; de tror ikke på Guds løfter; de vil ikke omvende seg; de vil ikke til himmelen, og Gud vil ikke tvinge dem. Men noen fra hver nasjon, fra hver familie (stamme/slekt) vil ta imot og bli velsignet, og derfor forblir løftet om at "alle nasjoner skal velsignes" sant, selv om noen nekter å tro. Velsignelsen skal nå alle nasjoner. Denne tolkningen passer også med de to adskilte gruppene (frelste og fortapte), som ble nevnt tidligere.

Det samme resonnementet gjelder for Åpenbaringen 21:24-26:

Og nasjonene av dem som er frelst, skal vandre i dens lys, og kongene på jorden skal føre sin herlighet og ære inn i den. Dens porter skal aldri være stengt om dagen, (for det skal ikke være noen natt der). Og de skal føre nasjonenes herlighet og ære inn i den. (Åpenbaringen 21:24-26)

"Og nasjonene" her refererer til *de troende* fra alle nasjoner. De som ble gjort rettfærdige ved å vandre med Kristus, er nasjonenes herlighet og ære. Dette står i kontrast til dem som ikke vandret i tro, som det står om i neste vers:

Og det skal på ingen måte komme noe inn i den som gjør den uren, og heller ikke noe som gjør styggedom eller som taler løgn, men kun de som er innskrevet i Livets bok hos Lammet. (Åpenbaringen 21:27)

Noen vil ikke ta imot Guds løfter, og Gud vil ikke tvinge dem til å ta imot dem. Når de nekter, blir resultatet urettferdighet, og disse menneskene kan ikke komme inn, slik det står i Åpenbaringen 21:27.

At det er de troende fra alle nasjonene som menes, gjentas her:

Samle dere og kom; kom nærmere dere som har rømt fra nasjonene. De har ingen kunnskap, de som setter opp sin utskårne billedstøtte av tre, og ber til en gud som ikke kan frelse. Fortell og før dem nærmere; ja, la dem rådslå sammen. Hvem har forkynt dette fra eldgammel tid? Hvem har fortalt det fra den gang? Har ikke Jeg, Herren? Og det er ingen annen Gud foruten Meg, en rettfærdig Gud og en Frelser; det finnes ingen foruten Meg. Se på

Meg og bli frelst, alle dere jordens ender! For Jeg er Gud, og det finnes ingen annen. (Jesaja 45:20-22)

For å oppsummere dette avsnittet:

- Og da Skriften forutså at Gud ville rettferdiggjøre folkeslagene ved tro, forkynnte den på forhånd evangeliet for Abraham og sa: 'I deg skal alle nasjoner bli velsignet.' Så blir da de som er av troen, velsignet sammen med den trofaste Abraham. (Galaterne 3:8-9)
- Alle nasjoner = de troende fra alle nasjoner
- "Og for at vi skal bli utfridd fra ufornuftige og onde mennesker, for alle mennesker har ikke troen." (2. Tessalonikerbrev 3:2)
- Alle troende ≠ alle mennesker
- Alle nasjoner ≠ alle mennesker fra alle nasjoner

Apollumi og den tilhørende sammenhengen

Et annet argument jeg har støtt på, er at ordet "gå fortapt" (på gresk heter det *Apollumi*, G622), egentlig ikke betyr å gå fortapt.

Når man diskuterer greske og hebraiske ord, må man ta hensyn til en rekke faktorer. For det første er det formen til verbet (aktiv: ødelegge, eller passiv: ble ødelagt) og sammenhengen det står i (hvem/hva gjør det, og mot hvem/hva det blir gjort). Vi kan ikke bare ta betydningen i én sammenheng og overføre den til en annen. Selv på engelsk, kan vi ikke gjøre dette. Hvis jeg sier: "I got killed in tennis yesterday", betyr det ikke at jeg døde – det betyr bare at jeg tapte kampen stort. Hvor mye mer forsiktige bør vi ikke være med et språk som ikke er vårt naturlige språk!

Ifølge Thayers definisjon, har ordet *apollumi* to betydninger:

1. å ødelegge
 - a. å rydde helt ut av veien, avskaffe, gjøre ende på, ødelegge
 - b. gjøre ubrukelig
 - c. å drepe
 - d. å erklære at noen må avlives
 - e. metaf. å dedikere eller overgi til evig elendighet i helvete
 - f. gå til grunne, gå tapt, ødelagt, tilintetgjort
2. å ødelegge
 - a. å miste

Lukas 15:4 brukes for å påpeke at det ikke betyr tapt for alltid:

Hvilken mann blant dere, som har hundre sauer, og mister (apollumi) én av dem, vil ikke forlate de nittini i ødemarken og gå av sted og lete etter den som er gått seg bort, til han finner den?

I dette tilfellet, var sauene mistet, og deretter ble den funnet igjen. Slik (argumenteres det for) at ting som blir drept, kan bli funnet igjen; det betyr ikke at de er borte for alltid. Fordi *apollumi* brukes på denne måten her, sier universalisten at det er mulig i andre tilfeller der ordet brukes. Men er det sant? Er betydninger utskiftbare på den måten? Kan vi i denne teksten oversette ordet "miste" med "drepe"? Nei, det gir ikke mening.

Tenk på hva som står skrevet i Matteus 12:14:

Da gikk fariseerne ut og la en plan mot Ham om hvordan de kunne få ryddet (apollumi) Ham av veien?

Kan vi oversette "rydde av veien" med "miste" (eller "gå tapt")? "Fariseerne ville få Jesus til å gå tapt..." Vi kan gjøre det, men hvordan kan vi være sikre på at det er det som menes her? Er det i det hele tatt mulig på gresk? Finnes det noen steder i Bibelen hvor et menneske mister et annet menneske? Hva med oldtidens gresk litteratur? Hvis ikke, er det feil å tolke verset på den måten.

Vi må ta hensyn til sammenhengen ordet brukes i. Vi kan se på alle bruksområdene for ordet "grille", og legge merke til at det noen ganger brukes i betydningen av "å forhøre" en mistenkt: "Jeg grillet ham for å få tak i informasjon". Kan vi da si at en kokk som griller kjøttet, at han avhører kjøttet? De som har engelsk som morsmål, vil umiddelbart fortelle den som ikke snakker engelsk at det går ikke. Men siden gresk ikke er vårt naturlige språk, er det lett å misforstå ordene. For å unngå dette problemet, må man bruke visse regler. For et språk vi ikke er kjent med, bør vi finne bruken av "en kokk som forhører kjøttet" et sted, før vi tenker det er mulig at ordet kan brukes på den måten. Vi må også være oppmerksomme på om verbet står i aktiv, midtstilt eller passiv form.

Når vi skal avgjøre hva et ord faktisk betyr i en gitt sammenheng, må vi ta hensyn til all relevant kontekstuell informasjon. En slik informasjon er å vite hvordan en forfatter bruker det samme ordet i lignende sammenhenger andre steder. Hvis en av evangelistene for eksempel alltid bruker et ord på en bestemt måte i en bestemt type sammenheng, ville det være uklokt av oss å velge et eksempel der de bruker det samme ordet i samme type sammenheng, men insistere på at de i dette ene spesielle tilfellet mener noe helt annet – fordi ordet teknisk sett kan bety mer enn én ting. Hvis en mann for eksempel ofte omtaler svigermoren sin som "dragen", og har for vane å si til folk, før hun kommer på besøk, at "dragen kommer på besøk", ville det være uberettiget å høre ham si det for hundrede gang og anta at han denne gangen, i motsetning til alle andre gangene, mener at et skjellkledd monster er i ferd med å styrte ned

fra himmelen. Dette hadde krevd en spesiell begrunnelse, fordi vi vet at han ikke mente det noen andre ganger.

<https://rethinkinghell.com/2012/10/27/the-meaning-of-apollumi-in-the-synoptic-gospels/>

Så hvis vi ser på alle tilfeller av verbet *apollumi* i aktiv form, der et menneske gjør det mot et annet menneske, betyr det alltid å drepe (i KJV er det oversatt med "ødelegge"). Det betyr aldri å "miste" for så å bli funnet igjen.

- I Matteus 2:13, ønsker Herodes å drepe Jesusbarnet.
- I Matteus 12:14, konspirerte fariseerne om hvordan de kunne drepe Jesus.
- I Matteus 21:41 (historien om de ugudelige leieboerne), dreper vingårdseieren de ugudelige leieboerne.
- I Matteus 27:20, oppfordrer de eldste og yppersteprestene folket til å løslate Barabbas og drepe Jesus.
- I Markus 3:6, planlegger fariseerne å drepe Jesus.
- I Markus 9:22 forteller foreldrene til en gutt med en uren ånd til Jesus at ånden ofte kaster gutten i vann eller ild, i et forsøk på å drepe ham.
- I Lukas 6:9, spør Jesus om det er lov å redde liv eller å ta liv på sabbaten.

I ingen av disse tilfellene er betydningen å miste med håp om å finne og gjenopprette igjen. Fariseerne planla ikke å miste Jesus, for senere å gjenopprette Ham. Ønsket Herodes å "ødelegge" Jesusbarnet og ta fra Ham "velværet" på en måte som senere kunne gjenopprettes? Nei, han ønsket Ham død.

Vi ville heller ikke sagt at en mynt "gikk til grunne" eller at jeg "drepte" mynten i lignelsen om den tapte mynten, fordi historien åpenbart handler om en mynt som er tapt, ikke en mynt som er død. Så da må vi gå ut fra

den andre definisjonen av ordet, noe oversetterne har gjort, så det er en "tapt" mynt, og ikke en død mynt.

Sammenhengen for å bruke det aktive verbet i forbindelse med en sau er annerledes enn i forbindelse med et menneske, så det er ikke legitimt å overføre definisjonen. I tilfellet med den bortkomne sønnen, brukes *apollumi* i passiv form ("Han var bortkommen, men er nå funnet..."), og det kan derfor ikke settes likhetstegn med den aktive formen. Ville det gitt mening å si: "Han var fortapt og er nå funnet"? Åndelig sett kanskje, men for vanlige mennesker kan ikke en død mann be om hjelp og bli betraktet som "funnet" – døde mennesker snakker ikke. Det er derfor oversatt med "bortkommen".

Et nærmere blikk på "gå til grunne"

Ved dette gikk den verden som da var, til grunne, ved at den ble oversvømmet av vann. (2. Peter 3:6)

Det kan hevdes at verden "gikk til grunne" i dette verset, men at den likevel ikke var tapt for alltid – Noah og hans familie levde videre og gjenopprettet den. Men hva menes med "verden" her? Ifølge Thayer-ordboken, kan det bety "jordens innbyggere" og alle "jordiske goder, rikdommer, fornøyerse," osv. Jeg tolker dette verset slik at det ikke betyr at selve jorden gikk til grunne, men at menneskene og deres drømmer, rikdommer og fornøyerse gjorde det. Den antediluvianske sivilisasjonen ble aldri fornyet. Vi kan ikke slutte fra dette verset at fordi verden fortsatte å opprettholde livet gjennom Noahs familie, vil hele den antediluvianske rasen også bli fornyet og frelst.

Det har også blitt hevdet at *apollumi* aldri refererer til evig død, bare til fysisk død. Men er det det Johannes 3:16 snakker om?

For så høyt har Gud elsket verden at Han gav sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham, ikke skulle gå fortapt (*apollumi*), men ha evigvarende liv. (Johannes 3:16)

Betyr *apollumi* i dette verset en fysisk død? Nei, for mange som har trodd på Kristus, er nå i graven. Disiplene trodde på Kristus, men likevel er de fysisk døde. Hvis de aldri skulle ha opplevd en fysisk død, burde de ha steget rett opp til himmelen som Elias gjorde. Derfor må *apollumi* her referere til den annen død ved slutten av de 1000 årene.

Men de feige, vantro, avskyelige, morderne, horkarene, trollmennene, avgudsdyrkerne og alle løgnere skal ha sin del i den sjøen som brenner med ild og svovel, som er den annen død. (Åpenbaringen 21:8)

Hvis alle overlever, betyr det at evig liv har samme betydning som å gå fortapt. Men i Johannes 3:16, settes de to i kontrast til hverandre; de er ikke parallelle. Hvis det skulle bety at alle de som går fortapt vil få evig liv, burde verset lyde:

For så høyt har Gud elsket verden at Han gav sin enbårne Sønn, for at alle som går fortapt, skal ha evig liv.

Eller i det minste:

... for at alle som går fortapt og tror, skal ha evig liv.

Men det sier ikke det. Den setter opp to kategorier, de som går fortapt, og de som har evig liv. Og så stilles det en betingelse for det livet – å tro på Kristus.

ikke skulle gå fortapt

men

ha evig liv

Enten går mennesker fortapt (evig død, ved de ugudeliges oppstandelse) – eller så har de evig liv.

Jeg kan ikke se hvordan dette verset kan sies å bety at de som går fortapt, får evig liv. I så fall, gir verset ingen mening, og kontrasten er meningsløs. Det universalismen (eller den universelle gjenopprettelsen) påstår, er at de som tror, vil få evig liv, og at de som ikke tror, vil gå fortapt og også få evig liv.

Gå fortapt ≠ evig liv

Tro ≠ vantro

Tro fører til evig liv

Vantro fører til fortapelse, evig død

Omvendelse etter døden?

Man kan tenke seg at ja, man må ha tro for å tro. Men dette kan likevel skje etter at et menneske dør; han kan begynne å tro da. De ugudelige som står opp, kan alle omvende seg og dermed bli forsonet med Gud. De vil faktisk gjøre det (ifølge den universelle teorien), fordi Gud vil åpenbare seg i sin kjærlighets fylde, og dette vil få alle de ugudelige til å omvende seg.

Dette er i beste fall en antagelse, og så langt har jeg ennå ikke funnet bevis for at noe slikt er mulig. Jeg synes det er svært uansvarlig å gi mennesker håp om at de kan omvende seg etter at de dør, når Gud har gitt oss dette livet som en prøvetid til å omvende oss nå, **før vi dør**, og dermed få del i de rettferdiges oppstandelse, den første oppstandelsen. Bør jeg anta at jeg fortsatt vil få evig liv hvis jeg har blitt oppreist i det Bibelen kaller "de ugudeliges oppstandelse"?

Jeg inviterer universalisten til å forklare hvordan/når/hvorfor/hvor kan folk bli forsonet etter at de dør? Hvilke bibeltekster finnes på det? Hvor kan vi finne en bibeltekst som sier at vi kan angre oss og vende om fra våre synder og gjøre gode gjerninger etter at vi dør? Det jeg ser, er en tekst som denne:

Den sjel som synder, skal dø. Sønnen skal ikke bære farens syndeskyld, og faren skal heller ikke bære sønnens syndeskyld. Den rettferdiges rettferdighet skal være over ham selv, og den ondes ondskap skal være over ham selv. (Esekiel 18:20)

Dette verset ser ut til å si at vi får konsekvensene av våre egne handlinger. Rettferdighet får rettferdighetens lønn: evig liv. Fører ugudelighet også til evig liv? Frelse er en gave som må tas imot; den er betinget. Det er et løfte om evig liv som man må tro på eller avvise. Hvis det ikke var noe valg å ta, hvorfor da forkynne det i det hele tatt?

Og Han sa til dem: "Gå ut i hele verden og forkynn evangeliet for alle skapninger. Den som tror og blir døpt, skal bli frelst; men den som ikke tror, skal bli fordømt." (Markus 16:15-16)

Gud gir oss valget om å ikke tro, som gjør at vi selv avskjærer oss fra vår livskilde. Han gir alle mennesker nok tid, og er rettferdig i at Han lar oss ta en avgjørelse i dette livet. Hvorfor disse betingede utsagnene, hvis alle skal bli frelst uansett? Uthuler ikke det evangeliseringen og det å stå for sannheten?

Tror du, blir du frelst, og tror du ikke, blir du likevel frelst, for ingen blir fordømt. Det er ikke hva teksten sier. Jesu disipler ga ikke opp livet for noe som ikke spilte noe rolle – de forkynnte fordi de følte at sjelers skjebne sto på spill.

Da Paulus sa dette, mente han at de som "dømte seg selv uverdige til evig liv" ville få leve med Kristus i all evighet?

Da ble Paulus og Barnabas frimodige og sa: "Det var nødvendig at Guds ord først ble talt til dere; men siden dere forkaster det og dømmer dere selv uverdige til evig liv, se, da vender vi oss til folkeslagene." (Apostlenes gjerninger 13:46)

Er evangeliets budskap at "Alle kommer til himmelen, lovet være Gud! Gjør gode gjerninger nå, så blir det mindre smertefullt for dere ved inngangen til himmelen!" Nei, det er: "Omvend dere, for syndens lønn er døden, men Guds frie gave er evig liv ved Kristus Jesus, vår Herre" (Romerbrevet 6:23). Vi har rett til å la være å ta imot denne gratisgaven. Ønsker alle å komme til himmelen? I noen religioner, som buddhismen, er utslettelsen av det individuelle (det personlige) selvet det ultimate målet. Skal vi ikke gi dem lov til å velge for seg selv?

Det kan hevdes at ilden ved tidenes ende vil forsonne dem med Gud og få dem til å innse at de har tatt feil. Hvor er bibelteksten som sier dette? Og hvordan skal vi forkynne dette? "Du ønsker kanskje utslettelse av det personlige selvet, men under Guds kjærlighets ild, ved tidenes ende, vil du innse at du er en synder som trenger å bli frelst; du kommer til å ombestemme deg og ta imot Guds gave av evig liv." Universell gjenopprettelse lærer at denne ilden vil gjøre vondt proporsjonalt med vår ondskap, og vil rense oss og få oss til å ombestemme oss. Kan ikke det oppfattes som tortur? At Gud bruker ild for å skade oss, til vi tar Ham imot?

Hvordan kan vi forkynne at mennesker som forkaster Gud i dette livet, vil bli tvunget til å ta Ham imot og forbli i himmelen i all evighet i en slags hjernevasket, lobotomert tilstand, der deres avgjørelser i dette livet ikke spilte noen rolle?

Og dette er vitnesbyrdet: at Gud har gitt oss evig liv, og dette livet er i Hans Sønn. **Den som har Sønnen, har livet, og den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet.** Dette har jeg skrevet til dere som tror på Guds Sønns navn, for at dere skal vite at dere har evig liv, og for at dere skal tro på Guds Sønns navn. (1. Johannes 5:11-13)

Har alle Guds Sønn? Skal vi lære at de som forkaster og hater Gud, Hans lov, Hans sannhet og Hans Sønn, og i stedet synder og gjør ondt, likevel skal ha evig liv? I direkte motsetning til ordene i verset over? At alle faktisk har Sønnen og har livet, uansett hva de gjør, uansett hvor hardt de prøver å ikke ha Sønnen og ikke ha livet? Igjen, gjør ikke dette alt arbeidet Gud har gjort for å prøve å frelse oss latterlig? Gud har gitt oss fri vilje til å tro eller ikke tro. Ellers, hvorfor ha et vers som dette, som sier at det er mulig å ikke ha Sønnen:

Den som fornekte Sønnen, har heller ikke Faderen; men den som erkjenner Sønnen, har også Faderen. (1. Johannes 2:23)

Evig liv er et spørsmål om arv

For å få en fullstendig forståelse, må vi harmonere alle versene som handler om hvem som får evig liv. Å si at ordet "ødelegge" ikke gir avgjørende bevis på ødeleggelse, vil ikke løse problemet som menneskeheten må forholde seg til for å arve evig liv. Mennesket har ikke liv i seg selv. Menneskene trenger ikke bare å ikke bli ødelagt, de trenger å arve evig liv. Arver alle evig liv? Er det en selvfølge for alle?

Nå var det en rådsherre som spurte Ham og sa: "Gode Mester, hva skal jeg gjøre for å arve evig liv?" (Lukas 18:18)

Antar den unge herskeren at han kommer til å arve evig liv? Svarer Jesus med å si: "Alle skal arve evig liv, men noen må renses mer enn andre"? Nei, Jesus svarer:

Du kjenner budene: "Du skal ikke bryte ekteskapet," "du skal ikke drepe," "du skal ikke stjele," "du skal ikke avlegge falskt vitnesbyrd," "du skal hedre din far og din mor." (Lukas 18:20)

Vi må holde budene, være rettferdige i henhold til loven, noe vi bare kan gjøre gjennom Jesus. Hvis vi ikke er rettferdige og er uten Kristus, har vi ikke noe håp om å arve evig liv.

For dem ville Gud gjøre kjent hvilken rikdom av herlighet det er blant folkeslagene i dette mysterium: det er Kristus i dere, håpet om herligheten. (Kolosserbrevet 1:27)

For at vi, etter å ha blitt rettferdiggjort ved Hans nåde, skulle bli arvinger ifølge håpet om evig liv. (Titus 3:7)

Er alle allerede arvinger? Ifølge Kolosserbrevet 1:27, trenger vi Kristus i oss for å ha dette håpet; da er vi arvinger. Paulus gjør dette helt klart og advarer oss mot å bli bedratt til å tro at alle mennesker på en eller annen måte vil arve evig liv:

Vet dere ikke at de urettferdige ikke skal arve Guds rike? Bli ikke bedratt. Verken horkarer, eller avgudsdyrkere, eller ekteskapsbrytere, eller kvinneaktige menn, eller de som lar seg

bruke til unaturlig utukt av mennesker, eller tyver, eller grådige, eller drukkenbolter, eller skjendere, eller pengeutpressere skal arve Guds rike. Og slik var noen av dere. Men dere er vasket, dere er helliget, dere er rettfærdiggjort i Herren Jesu navn og ved vår Guds Ånd. (1. Korinterbrev 6:9-11)

Før de tok imot Kristus, var det noen i Korint som ikke kom til å arve Guds rike. "Slik var noen av dere" – noen av dem var tidligere ufrelste og hadde kommet ikke til å få evig liv, men de var blitt vasket, helliggjort og rettfærdiggjort. Det *er* mulig å ikke arve Guds rike. Rettfærdiggjørelse og helliggjørelse er prosesser som mennesker må gjennom i *dette* livet for å bli rettfærdige.

Og vi ønsker at hver og en av dere **må vise den samme flid** til håpets fulle visshet, **inntil enden**, så dere ikke blir late, men blir etterfølgere av dem som **ved tro og tålmodighet arver løftene**. (Hebreerbrevet 6:11-12)

Det er ikke gitt at vi skal arve løftene, men vi skal fortsette å være "etterfølgere av dem som ved tro og tålmodighet arver løftene." Det er viktig at vi er flittige i troen, ikke bare antar at vi kommer inn i det evige livet fordi alle gjør det, eller antar at Jesus vil gjøre oss rettfærdige i livet etter døden når vi nekter å bli gjort rettfærdige nå.

Selv på slutten av Johannes' Åpenbaringen, gjøres det klart at det finnes to grupper:

Den som overvinner, skal arve alle ting, og Jeg vil være hans Gud, og han skal være Min sønn. Men de feige, vantro, avskyelige, morderne, horkarene, trollmennene, avgudsdyrkerne og alle løgnere skal ha sin del i den sjøen som brenner med ild og svovel, som er den annen død. (Åpenbaringen 21:7-8)

En gruppe er vantro, feige, morderne, horkarer, osv., og de skal ikke "arve alle ting". De som arver alle ting, er de som overvinner. Det å overvinne skal skje i dette livet, ikke en gang i fremtiden. Husk Hebreerbrevet 9:27 – "Og slik som det er fastsatt for menneskene å dø én gang, og etter dette dommen."

Dessuten blir de ugudelige her sendt inn i den annen død. Er det en renselsesprosess der de til slutt omvender seg og blir gjort rettferdige? I så fall, virker det merkelig å kalle det den annen *død*; det hadde vært bedre å kalle det den annen *prøvelse*, eller den annen *test*. Er det slik at *døden* på en eller annen måte fører til *liv*? Det høres påfallende likt ut som det slangen sa til Eva: "Dere skal sannelig ikke dø." La oss gi akt på denne advarselen gjennom Jesaja:

Ve dem som kaller ondt for godt, og godt for ondt, som setter mørke i stedet for lys, og lys i stedet for mørke, som gjør bittert til søtt, og søtt til bittert! (Jesaja 5:20)

Gud vil respektere den dommen vi feller i dette livet. "Som dere dømmer, skal dere selv bli dømt," og Gud vil ikke omgjøre vår egen dom. Vil Han bruke den åndelige ilden ved tidenes ende til å tvinge oss til å endre vår dom? Er ikke det i strid med følgende verset, der det ser ut til at alle de ugudelige vil forbli ugudelige – de vil ikke forandre seg etter døden?

Den som er urettferdig, la ham fortsatt være urettferdig; den som er skitten, la ham fortsatt være skitten; den som er rettferdig, la ham fortsatt være rettferdig; den som er hellig, la ham fortsatt være hellig. (Åpenbaringen 22:11)

Universell gjenopprettelse lærer at ilden vil ta det som er skittent og urettferdig og gjøre det om til rent og rettferdig. Men dette verset fra Jesus erklærer at et menneskes moralske karakter bestemmes i dette livet.

Livets bok

Til slutt, avslutter Bibelen med dette verset:

Men det skal **på ingen måte** komme noe inn i den som gjør den uren eller er årsak til styggedom eller som taler løgn, men kun de som er innskrevet i Livets bok hos Lammet. (Åpenbaringen 21:27)

Er alle innskrevet i Livets bok og derfor vil komme inn?

Den som **overvinner**, han skal bli kledd i hvite klær, og Jeg vil ikke stryke hans navn ut av Livets bok; men Jeg vil bekjenne hans navn for Min Far og for Hans engler. (Åpenbaringen 3:5)

Bare de som overvinner er i livets bok. Skal vi anta at de kan overvinne mens de blir brent av åndelig ild på dommedag? Men da må det hevdes at alle vil overvinne, noe som ødelegger ordets betydning. Da skulle det bare ha stått: "Den som er der, han skal bli kledd i hvite klær, og Jeg vil ikke stryke hans navn ut av Livets bok..." Det å overvinne innebærer at det er mulig å ikke overvinne, men den universelle gjenopprettelsen predestinerer alle til å overvinne. Alt som trengs er at du er der. Det gjør dette verset til en farse, slik det gjør med mange andre vers.

Det gjør også behovet for Livets bok ubrukelig. Hvorfor snakke om dem som står i Livets bok hvis alle er frelst? Hvorfor skulle disiplene glede seg over at deres navn er skrevet opp i himmelen hvis alle navn er skrevet opp i himmelen?

Men gled dere ikke over dette at åndene er dere lydige, men **gled dere heller over at deres navn er skrevet opp i himmelen.**" (Lukas 10:20)

Vi vet at dette ikke kan være meningen, for noen er ikke innskrevet i Livets bok:

Og alle som bor på jorden, skal tilbe ham, **de som ikke har sine navn skrevet i Livets bok** hos Lammet, som ble slaktet fra verdens grunnleggelse av. (Åpenbaringen 13:8)

De som tilber dyret er ikke innskrevet i Livets bok. Skal vi anta at deres navn blir skrevet inn i Livets bok på et senere tidspunkt? Hvor står dette?

Og hver den som ikke ble funnet innskrevet i Livets bok, ble kastet i ildsjøen. (Åpenbaringen 20:15)

Hvordan renses ildsjøen slik at deres navn plutselig kan dukke opp i Livets bok? Hvor er teksten som sier at alle til slutt vil være innskrevet i Livets bok? Det ser ut til at det bare finnes tekster som sier at noen ikke vil være der.

Til slutt, gir denne teksten i det hele tatt noen mening dersom alle på en eller annen måte kom til å bli oppført i Livets bok?

Og hvis noen tar bort noe fra ordene i denne profetiske boken, **skal Gud ta hans del bort fra Livets bok**, fra den hellige byen, og fra det som det er skrevet om i denne boken. (Åpenbaringen 22:19)

Hva med dem som ikke har hørt?

Hva med påstanden om at noen mennesker aldri fikk muligheten til å lære sannheten å kjenne i dette livet, og at det er bare rettferdig at Gud gir dem en ny sjanse?

Gud gir lys til alle mennesker som fødes inn i denne verden:

"Dette var det sanne Lyset som gir lys til hvert menneske som kommer inn i verden." (Johannes 1:9)

Dette er uavhengig av om de bokstavelig talt har hørt om Gud eller ikke. Han har gitt alle mennesker en samvittighet, en viss evne til å skille mellom rett og galt. Denne evnen kommer fra Gud, den er ikke iboende i oss. Det er en del av løftet som ble gitt til Adam og Eva for at vi ikke skal være fullstendig under Satans kontroll. Når Gud snakker til Satan, sier Han:

"Og Jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, og mellom ditt frø og hennes Frø..." (1. Mosebok 3:15).

Fiendskapet i oss mot Satan kommer fra Guds Ånd som kjemper i oss. Guds Ånd overbeviser alle mennesker i denne verden om tre ting.

Og når Han er kommet, Vil Han overbevise verden om synd, og om rettferdighet, og om dom... (Joh 16:8).

Ånden overbeviser verden, det vil si alle som er i verden, om synd, rettferdighet og dom. De som responderer på Ånden, vil komme opp i den første oppstandelsen. De som ikke responderer, vil komme opp i den andre oppstandelsen og avsløre for alle at de hater Gud og sannheten, og de vil gå til grunne under vekten av sin egen skyld i vår kjærlige Fars nærvær.

Undre dere ikke over dette; for den time kommer da alle som er i gravene skal høre Hans røst og komme frem – de som har gjort godt, til livets oppstandelse, og de som har gjort ondt, til fordømmelsens oppstandelse. (Johannes 5:28-29)

Det finnes noen som ikke har hørt om Kristi navn, men som likevel har lyttet til Guds Ånd og adlydt røsten som snakker til deres samvittighet.

Når hedninger, som ikke har loven [siden den bare ble gitt til jøder], instinktivt gjør det som loven krever [kun ledet av samvittigheten], er de en lov i seg selv, selv om de ikke har loven. De viser at lovens grunnleggende krav er skrevet i deres hjerter, og deres samvittighet [deres følelse av rett og galt, deres moralske valg] vitner for dem; og deres tanker enten anklager eller kanskje forsvaret dem på den dagen da, ifølge mitt evangelium, Gud vil dømme menneskenes hemmeligheter [alle skjulte tanker og synder] gjennom Kristus Jesus. (Romerbrevet 2:14-16 AMP)

Hvert eneste menneske i denne verden blir drevet av Ånden til å respondere på overbevisningen om synden i dem selv, og på overbevisningen om rettferdighet til å gjøre det rette, og at det finnes en standard for rett og galt som innebærer dom. Det betyr at alle mennesker har muligheten til å lære sannheten å kjenne, og derfor er de uten unnskyldning.

...for det som er mulig å vite om Gud er manifestert i dem, for Gud har vist dem det. For helt siden verdens skapelse har Hans usynlige egenskaper vært klart synlige, idet de blir forstått ved de ting som er skapt, det vil si Hans evige makt og Guddom, slik at de er uten unnskyldning, (Romerbrevet 1:19-20)

Dette er fordi himmelen forkynner Guds herlighet, og gjennom Guds Ånd kan menneskehjertet bli overbevist om hva som er rett og galt. Hvert enkelt menneske vil enten fordømme eller frikjenne seg selv når det står foran Gud ved den endelige dommen.

Konklusjon

For meg er det klart at universalismen, med eller uten en prøvetid etter døden, ikke er forenlig med Skriften. Universalisten forkynner at synderen vil bli straffet etter sine gjerninger, og at han *etter* den vanskelige tiden vil komme til himmelen. Når synderen hører dette, får det ham til å føle at han trenger et nytt hjerte og en radikalt endret forståelse av rettferdighet og tilgivelse? Jeg tror ikke det. Evig død og evig liv blir forvekslet med hverandre. Kjødet spør seg selv: "Kan jeg bli frelst selv om jeg ikke tror?" Jeg tror at de fleste kjødelige hjerter umiddelbart ville miste enhver følelse av at det haster å studere Guds ord.

La oss virkelig tenke over hvordan et slikt budskap ville påvirke et kjødelig menneske. Smerte og offer etter oppstandelsen uten selvfornektelse nå kontra ingen smerte og lidelse etter oppstandelsen med selvfornektelse nå... Jeg tror de fleste mennesker i verden vil tenke: "Jeg tar sjansen på smerten som kommer etter døden, og har det gøy nå." Eller de kan prøve å overvinne nå, men når de støter på en liten vanskelighet, tenker de: "Vel, jeg lar Gud ta seg av resten av renselsen etter at jeg dør," og så slapper de av i sin kristne vandring. Var det slik Paulus var?

Jeg disiplinerer min kropp og holder den under, slik at jeg ikke selv skal bli diskvalifisert etter å ha forkynt for andre. (1. Korinterbrev 9:27 ESV)

Noen former for universalisme lærer at mennesker vil bli straffet i dette livet. Dette stemmer heller ikke med våre erfaringer i denne verden. Mange ugudelige mennesker lever overdådig uten at det får konsekvenser, samtidig som de stadig skyver bort skyldfølelsen for sitt selviske liv. Hvordan kan vi si at de har møtt dommen i dette livet, når de ennå ikke har møtt sin Skaper og fått vite alt Jesus har gjort for dem og hvordan de har skadet Ham og andre mennesker? Dette er noe som skjer under dommen, når våre gjerninger blir lagt frem for oss og vi må se dem i øynene.

Jeg kan ikke forestille meg at Jesu disipler snudde opp ned på verden med budskapet "Omvend deg, ellers må du møte smerten etter døden før du

får evig liv". Kan et slikt budskap få folk til å forandre hjerte og skille seg ut fra verden? Til å få Stefanus til å dø for Kristus? Folk var villige til å dø for Jesus og dele Jesus fordi Han var nøkkelen til å overvinne synden. Uten denne nøkkelen, ville vi ikke komme til himmelen, for "kjøtt og blod kan ikke arve Guds rike; forgjengelighet arver heller ikke uforgjengelighet." (1. Korinterbrev 15:50)

Det finnes en forestilling om at Gud vil gjøre alt klart for hele menneskeheten ved oppstandelsen, og da vil alle mennesker omvende seg og bli forsonet med Gud. Men hvorfor gjør ikke Gud det nå? Hvorfor vente til da, samtidig som Hans ord erklærer at det kreves en erfaring med rettferdighet i dette livet? Det er her troen på Gud kommer inn i bildet, på at Han vil være rettferdig i måten Han utfører dommen på, og at det er vi selv som "dømmer oss uverdige til evig liv" (Apostlenes gjerninger 13:46). Renselsesprosessen foregår nå i dette livet, og Gud gjør alt Han kan for å trekke oss til seg *nå*.

For Han sier: "Jeg har bønnhørt deg på en mottagelig tid, og på frelsens dag har Jeg hjulpet deg." Se, **nå er den mottagelige tid; se, nå er frelsens dag.** (2. Korinterbrev 6:2)

Vi må ta vårt evige liv på alvor *nå*, og bestemme oss for hvordan vi skal leve *nå* i lys av vår kunnskap om Guds frelsesplan. La oss ta troen på alvor og huske at troen er nøkkelen til evig liv.

...når dere mottar endemålet for deres tro, nemlig deres sjelers frelse. (1. Peter 1:9)

Hvis vi ikke lar det gode frøet vokse i oss nå, forandre oss og virke i oss, risikerer vi å gå evig fortapt og bli stående utenfor portene til det Nye Jerusalem. Våre avgjørelser er tatt i dette livet, og det er ikke noe mer Gud kan gjøre i oppstandelsen til slutt.

Den som er urettferdig, la ham fortsatt være urettferdig; den som er skitten, la ham fortsatt være skitten; den som er rettferdig, la ham fortsatt være rettferdig; den som er hellig, la ham fortsatt være hellig. "Og se, Jeg kommer brått, og Min lønn er med Meg, for å gi hver og en etter hans gjerning. Jeg er Alfa og Omega, Begynnelsen

og Enden, Den Første og Den Siste." Velsignet er de som holder Hans bud, slik at de kan ha rett til livets tre og kan gå inn gjennom byens porter. Men utenfor er hunder og trollmenn og horkarer og mordere og avgudsdyrkere, og hver den som elsker og taler løgn. (Åpenbaringen 22:11-15)

To grupper, de rettferdige "som gjør Hans bud", som kommer inn i byen (v. 14), og de urettferdige som forblir "utenfor" (v. 15). La oss ikke forkynne at det ikke er noe reelt skille mellom disse to gruppene; la oss gi trompeten en tydelig klang.

Del 2 – Om kristen universalisme

Introduksjon

Her på *Kjærlighetens Far*, tror vi at det å forstå læren er en viktig del av det å forstå Jesus og å bli forsonet med Gud. Jesus er sannheten, og det betyr at en nøyaktig forståelse av evangeliets sannhet er avgjørende for å knytte oss til Kristus for å motta rettferdighet ved tro. Vi tror på studier. Men med studier, følger meningsforskjeller, spesielt siden mye av det kristendommen lærer, har vi arvet fra våre forfedre som var påvirket av hedenskap (når det gjelder hvordan de tolket Bibelen). Etter hvert som vi har studert Bibelen mer inngående, har vi kommet frem til andre konklusjoner enn de tradisjonene vi har lært, og dette kan være smertefullt å påpeke for mennesker som er knyttet til disse tradisjonene. Når vi prøver å dele og oppmuntre andre til å studere, er reaksjonen mange får: "Jeg kjenner Jesus allerede", og alle disse studiene er i grunnen unødvendige. Er det sant?

Det er dette vi ønsker å ta opp i denne artikkelen, for det er en erfaring vår kjære søster Azadeh gjorde da hun forsøkte å dele noe av det hun lærte med sine kristne venner. Hun hadde noen spørsmål som svar på det nylig utgitte heftet: *Om universalisme – Er tro i dette livet nødvendig for frelse?* Hennes spørsmål angår en form for universalisme som finnes blant kristne, det at man kommer til himmelen ved å tro på Jesus, uavhengig av alle andre hensyn.

Dette er kjernen i den store striden – forholdet mellom loven og evangeliet, rettferdiggjørelse og helliggjørelse, og den generelle forvirringen som råder i kristendommen. Dette er et så stort tema at jeg vil gjerne sitere Azadehs spørsmål først, fordi det er innsiktsfullt formulert, ut fra hennes erfaring som konvertitt til kristendommen.

Azadehs spørsmål

Det er et faktum at mange av våre kristne brødre og søstre tror at de er frelst fordi de har kommet til tro på Jesus, selv om de i virkeligheten helt klart følger falske/menneskeskapte læresetninger og tradisjoner (som fariseerne og jødene gjorde i Jesu tid) ... En kjær venn av meg fra den lutherske kirken der jeg ble døpt, etter mye hard irettesettelse og hjertesorg som han uttrykte overfor meg, etter at han innså at han ikke kunne få meg til å skifte mening om Adventisme (han mente helt klart at Adventisme er en kjettersk kult, som han sa, som Jehovas vitner), sa til meg (jeg kunne se at han trøstet seg selv): "Du vet, kjære Azadeh, det er helt ok; du vet at da du ble døpt, kom du om bord på "Jesus-toget", og dette toget vil ta deg til riktig destinasjon." Nå finnes det absolutt sannhet i dette utsagnet, men han sa det for å forsikre seg om at jeg ikke var fortapt, selv om jeg (til hans frustrasjon) nå hadde valgt å tro på Sabbaten, Ellen White som Guds profet og alle de andre "kjetteriene" i Adventistkirken.

Også da jeg spurte pastoren i den samme lutherske kirken (dette var i begynnelsen, da jeg ennå ikke kjente til Adventismen) om vranglære og hvorfor det var så mange kristne kirkesamfunn, siterte han 1. Korinterbrev 3:11-15:

Ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt, det er Jesus Kristus. (12) Om noen bygger på denne grunnvollen med gull, sølv, kostelige steiner, tre, høy eller halm, (13) skal den enkeltes arbeid bli åpenbart, for Dagen skal vise det, for den skal bli åpenbart med ild. Og ilden skal prøve den enkeltes arbeid og finne ut hvilken kvalitet det er av. (14) Hvis det verk han har bygd opp blir stående, skal han få lønn. (15) Hvis hans verk brenner opp, skal han lide tap. Men selv skal han bli frelst, men da som gjennom ild.

Han mente i bunn og grunn at når vi har kommet til tro på Jesus, uavhengig av hva vi kommer til å tro/lære senere (hva enn vi velger å bygge på troen på Jesus, sant eller usant), vil vi bli frelst. Han refererte til "byggematerialet" som doktriner/læresetninger; jo mer edelt materiale, jo mer sannhet i læren/kirkesamfunnet, men personen selv vil bli frelst.

Men nylig ble jeg gjort oppmerksom på at søster White knytter byggematerialet i disse versene til mennesker!! Det er en enorm forskjell. Her er sitatet fra søster White:

Bildet som Paulus bruker om tempelet som er reist på grunnsteinen, skal representere Guds tjeneres arbeid helt frem til tidenes ende. Til alle som bygger for Gud, retter apostelen både oppmuntrende og advarende ord: "Hvis det verk han har bygd opp blir stående, skal han få lønn. Hvis hans verk brenner opp, skal han lide tap. Men selv skal han bli frelst, men da som gjennom ild." En kristen lærer som trofast forkynner sannhetens ord og leder sine konvertitter til hellighet i hjerte og liv, tilfører verdifullt materiale til grunnmuren, og i Guds rike vil han bli æret som en klok byggmester. Den som forsømmer å undervise om sannheten i dens renhet, vil samle konvertitter som ikke er hellige i hjerte og liv. Han bringer med seg materiale som ikke vil bestå prøven. På Guds dag vil han lide tap. Selv om det er mulig at de som har brukt det beste av sitt liv på å undervise i error, til slutt kan bli frelst ved omvendelse og tro, er deres arbeid likevel tapt. Deres liv har ikke ført til de gode resultatene de kunne ha oppnådd. Sjeler som kunne ha blitt frelst ved en trofast fremstilling av sannheten, er gått til grunne. Apostelen sier: "Hver og en må se til hvordan han bygger." (Skisser fra Paulus' liv, side 160)

Så ut fra dette sitatet i 1. Korinterbrev 3:11-15, er den som blir frelst den kristne læreren, og det KUN etter omvendelse, hvis han innser at det han har lært andre var feil og han omvender seg. Men "materiale av lavere kvalitet" er mennesker som faktisk blir "brent opp", eller går fortapt!! ... Så da er det et annet aspekt her, som også må avklares. Har vår Far virkelig gitt sjelenes evige skjebne i hendene på "noen få" lærere/pastorer? Vår Frelser sa tross alt: "Ve dere falske lærere, som selv ikke vil gå inn, men også hindrer andre i å gå inn" (Matteus 23:13). Hvordan skal vi forstå dette, og andre lignende sitater fra søster White, spesielt i "Den Store Striden" om de som ble villedet (jeg tror vi bør heller si, de som LOT seg bli villedet??) av falske lærere, vil innse at det er for sent? Lærer ikke Bibelen at enhver skal dø på grunn av sin egen synd? Tar Frelseren fra oss det personlige ansvaret for å bli frelst? Disse avsnittene

må harmoniseres.

Jeg vet ikke hvordan det er med deg, men jeg føler virkelig at dette er utfordrende og viktige tanker å undersøke. Derfor vil jeg gjerne komme med en forespørsel til deg og resten av våre kjære brødre (jeg er sikker på at dere diskuterer dette sammen [Dannys merknad: jeg gjorde ikke det], om dere vil vurdere å kommentere og inkludere disse og lignende tanker, enten i den boken eller i en egen bok/artikkel.

Når denne lutherske pastoren eller min venn mener at alle kristne er frelst, er det ikke rart at de er så glade mennesker, og så likegyldige til hva andre lærer, eller hva en personlig tror på, annet enn på Jesu navn. Min erfaring er at det finnes få som gidder å korrigere andre (og bare hvis de føler seg veldig nær personen). Og selv da, trøster de seg til slutt med at det egentlig ikke spiller noen rolle, så lenge man sier at man tror på Jesus. Så universalismens beroligende effekt har fortsatt funnet veien tilbake blant bekjennende kristne. ... Da skjønner jeg ikke hvorfor de i det hele tatt gidder å kalle andre for kjettere? Er ikke det en betegnelse som brukes om dem som går fortapt? Så jeg oppfatter ikke sammenheng i tankerekken. Men nå skal det sies også at vi hører dette begrepet "kjetteri" mye mindre i våre dager, nettopp på grunn av universalismens beroligende effekt, som også kommer til uttrykk i varme, glade økumeniske sammenkomster på tvers av kirkesamfunn ... men som vi vet er alt dette midlertidig. De falske kirkene vil til slutt reise seg for å fordømme og lede an forfølgelsen av Guds sanne folk.

[Slutt på Azadehs spørsmål]

Svar

Den samme årsaken som driver folk til universalisme – angsten for at mennesker vi kjenner og er glade i, skal gå fortapt – fører til den typen atferd som Azadeh har lagt merke til blant vanlige ikke-universalistiske kristne. Hvis ikke *alle* blir frelst, blir i hvert fall alle som har hatt en eller annen form for tro på Jesus Kristus, frelst. Og selv om det er relativt tydelig at Bibelen sier at ikke alle mennesker blir frelst, står det at alle som påkaller Jesu navn, blir frelst:

For enhver som påkaller Herrens navn, skal bli frelst. (Romerbrevet 10:13)

Så hvor plasserer dette kirkens standarder, loven, moral og kristen vekst? Dette er buddhistenes, muslimenes, hinduenes og andre ikke-kristnes fremste argument mot kristendommen: *Du synder som du vil, og så tror du på Jesus og kommer til himmelen, er ikke det for enkelt?*

Dette er selvfølgelig en kritikk av den kristne som egentlig ikke har forandret seg; han lever som før og bruker bare troen på kristendommen til å undertrykke skyldfølelsen. Men selv for dem som forandrer seg og angrep på visse ting, hvor mye av det er nødvendig for å bli frelst? Hvor viktig er det å endre karakter? Hvilken plass har læren i frelsen? Dette spørsmålet har plaget kristendommen siden dens begynnelse, og Adventismen i enda større grad, på grunn av dens vektlegging av å leve opp til lovens krav.

Mennesker har tidligere (feilaktig) forstått at det å bekjenne seg til Kristus, betyr at man er fri til å synde. Den apostoliske menigheten, representert ved menigheten i Efesos i Åpenbaringen 2, hadde dette problemet med nikolaittene – "Men dette har du, at du hater nikolaittenes **gjerninger**, som også Jeg hater" (Åpenbaringen 2:6); og senere, tillot menigheten i Pergamon (323-538 e.Kr.) medlemmene å "holde fast ved nikolaittenes **lære**, som Jeg [Gud] hater" (Åpenbaringen 2:15).

Nikolaittene lærte hustrusamfunnet at utroskap og hor var likegyldige ting, at det var helt lovlig å spise kjøtt som ble ofret til

avguder, og de blandet flere hedenske ritualer med de kristne seremoniene. (Adam Clarke, Åpenbaringen 2:6)

Det er interessant å se at det begynner med "nikolaittenes gjerninger", og deretter blir det "nikolaittenes lære" – det betyr at handlingene kommer først, og så kommer den teologiske begrunnelsen for disse handlingene senere. Hvor nøyaktig representerer denne prosessen menneskets natur! Mennesket ønsker å synde, og deretter rasjonaliserer han det!

Blant gnostikerne fantes det en idé om at alt som hadde med den fysiske verden å gjøre, var ondt (se dette heftet *Vise Hensyn til Kolosserbrevet*). Derfor unngikk de nattverden, isolerte seg fra verden og oppmuntret til askese – faste, sølibati, osv. Vi ser virkningene av dette i kristendommens historie, gjennom eremittmunkene og deres syn på kroppen som noe totalt ondt.

Det motsatte av dette var at Jesus forløser oss, og dermed kan vi gjøre hva som helst i kroppen uten at det spiller noen rolle – Jesus har jo rensert oss. Dette er læren til nikolaittene, som mente at utroskap og utukt ikke spilte noen rolle, fordi vi uansett skulle få åndelige legemer; eller at Kristi tro gjorde det mulig at kroppens synder ikke kunne påvirke dem, siden deres sinn var rent. Et eksempel på dette er *alumbrados* (illuminati), en mystisk kristen sekt som eksisterte i Spania på 1400-1600-tallet:

Alumbrados mente at menneskesjelen kan nå en slik grad av fullkommenhet at den allerede i dette livet kan betrakte Guds vesen og forstå treenighetens mysterium. All ytre tilbedelse, erklærte de, er overflødig, mottakelsen av sakramentene er nytteløs, og synd er umulig i denne tilstanden av fullstendig enhet med Gud. Personer i denne tilstanden av uklanderlighet kunne fritt hengi seg til sine seksuelle lyster og begå andre syndige handlinger uten å besudle sin sjel. (fra Wikipedia)

Denne gruppen ble i liten grad utsatt for den spanske inkvisisjonen. Ignatius av Loyola, før han grunnla jesuittordenen, ble til og med anklaget for å sympatisere med gruppen, men ble ikke straffet.

Ut fra denne historien, kan vi se at synden finner måter å rettferdiggjøre

seg selv på, selv om personen tror på Kristus. Dette er det store bedraget som kan ramme den kristne:

Vet dere ikke at de urettferdige ikke skal arve Guds rike? Bli ikke bedratt! Verken horkarer, avgudsdyrkere, ekteskapsbrytere eller kvinneaktige menn, eller de som lar seg bruke til unaturlig utukt av mennesker, (10) eller tyver, grådige, drukkenbolter, spottere eller pengeutpressere skal arve Guds rike. (11) Slik var noen av dere en gang. Men dere er rensset, og helliget, og dere er rettferdiggjort i Herren Jesu navn og ved vår Guds Ånd. (1. Korinterbrev 6:9-11)

Små barn, la ingen bedra dere. Den som gjør rettferdighet, er rettferdig, slik Han er rettferdig. (8) Den som synder, er av djevelen, for djevelen synder fra begynnelsen. (1. Johannes 3:7-8)

Loven er et vitnesbyrd om at vi er rettferdige. Den overbeviser oss om synd (eller Den Hellige Ånd bruker loven til å overbevise oss om synd), så vi går til Kristus, og når vi vandrer med Gud, lærer loven oss mer om hvordan Gud er. Alle kristne innrømmer at drap, utroskap osv. er galt, så spørsmålet ender som regel opp med å dreie seg om Sabbaten. Det stilles spørsmål ved rettferdigheten i det fjerde budet, og det stilles spørsmål ved motivasjonen til den troende som ønsker å holde Sabbaten. En kristen som unngår seksuelle bilder, blir ikke kalt legalist, men det blir den som ønsker å holde Sabbaten. Hvorfor er det slik? Det har å gjøre med at vi rasjonaliserer synden, at vi setter oss selv i dommersetet og dømmer Gud og Hans lov; vi vil selv bestemme hvilke lover vi vil følge og hvilke vi ikke vil følge, og hvordan loven skal tolkes (se boken *Som Du Dømmer*).

Dette sinnet som utpeker seg selv til dommer over loven, som ser på loven med skepsis og reduserer lovens krav, er ikke Kristi sinn. Kristus tvilte aldri på Guds lov, for Han kjente lovens ånd. Kristus viste oss den høye rettferdigheten til et liv som leves i fullkommen overensstemmelse med loven:

Herren har velbehag for sin rettferdighets skyld; Han vil opphøye loven og gjøre den høyt aktet. (Jesaja 42:21)

Herrens forbud og påbud er i full overensstemmelse med Hans

morallov, rettferdighetens store lov, som er et spørsmål om karakter snarere enn form. Hjertets arbeid vil føre til rettferdige handlinger. Jehovas lov er svært omfattende. I Bergprekenen sa Jesus klart og tydelig til sine disipler at denne hellige Guds lov kan brytes både i tanker, følelser og begjær, så vel som i ord og gjerninger. (Brev 51, 1888)

Når lovens vidtrekkende krav blir gjort klart for oss – at selv gale tanker er syndige – oppstår det stor uro i den kristnes sjel. "Hvem kan da bli frelst?" Denne overbevisningen om synd, og troen på at Jesus kan kurere den gjennom sitt ord og sin lære, er det som driver den kristne fremover i søken etter mer sannhet, mer nåde, mer lære – "hjertets arbeid vil føre til rettferdige handlinger." Men når loven blir ignorert, foraktet, misforstått, misbrukt, da finnes det ingen drivkraft til å studere videre, til å gå videre i lyset, til å vokse i nåden. Det finnes bare en menneskelig vekst som er felles for alle mennesker; de blir eldre og føler at de er blitt klokere – men ikke i samsvar med Guds visdom. Vi får den tørre, ortodokse kristendommen som vi ser i dag, og som i likhet med aspirin, dreper den åndelige overbevisningen som ville fått den kristne til å gå videre på veien oppover.

Men det finnes mennesker der ute som ikke føler seg vel i den religiøse erfaringen de er født inn i. Selv om de blir bedt om å hvile i den spesielle trosbekjennelsen de har arvet fra sine omgivelser, er sjelen deres urolig, og de vil ha mer. De vandrer fra kirke til kirke, blir konfesjonsløse og innser at de er syndere. De leser Skriftsteder der Jesus sier at selv begjær er synd, og de finner ikke fred. Det er slike mennesker som trenger mer lys, renere lære og større sannhet. Det er for slike mennesker vi graver etter skatter i Guds ord og bruker energi på å dele det store systematiske budskapet vi har fått. For slike mennesker blir den sannhet som fariseeren anser som verdiløs, mottatt som livgivende.

Hva skjer hvis vi lar slike mennesker lese loven ut fra en falsk forståelse av Guds karakter? Vi får mennesker som massasjemorderen i Atlanta, som var så sint på seg selv og verden; og fordi han ikke klarte å komme over sin sexavhengighet, drepte han dem han hadde hyperseksualisert og ikke klarte å slutte å begjære.

Ifølge politiet, beskrev Long handlingene sine som et resultat av en sexavhengighet, som kom i konflikt med hans religiøse overbevisning. Long hadde vært kunde hos to av de massasjesalongene og så på dem som kilder til seksuell fristelse. Politiets registre viser at 10 personer ble arrestert på de to massasjesalongene i Atlanta for prostitusjon, men ingen siden 2013. Nesten alle arrestasjonene skjedde i forbindelse med dekkoperasjoner, der en politibetjent betalte for en massasje. Alle de tre massasjestedene var oppført i en bordellguide på nettet. Long hevder at han først vurderte å begå selvmord, men at han i stedet bestemte seg for å "hjelp" andre med sexavhengighet. Ifølge "Cherokee County Sheriff's Department", ønsket Long å "eliminere fristelsen" ved å angripe salongene. (fra Wikipedia)

Denne mannens harde, prestasjonsorienterte sinnelag gjenspeiler karakteren og styresettet til den guden han tilba. Hva er kuren? Å fortelle ham at han er en tåpelig legalist? Det trengs lys for å drive bort det mørket han befinner seg i! Finnes dette lyset i menneskets sunne fornuft, der læren ikke er viktig? Nei, det finnes i Jesus, som er veien, sannheten og livet, og den veien er smal og trang.

Er Adventismen kurert for en feilaktig forståelse av loven?

Adventismen kan, fordi den har Sabbaten, se på søndagskristne og føle at de gjør det bedre enn dem – men enhver som er ærlig om sin adventist-erfaring, kan se at det samme underliggende problemet med loven er der. Adventismen har fortsatt det menneskelige problemet med at mennesket setter seg selv opp som dommer over Guds lov. Hvis den ikke hadde dette problemet, ville Jesus allerede ha kommet. Mange steder kommer det til uttrykk ved at man setter spørsmålstegn ved Guds lover om kosthold. Andre steder kommer det til uttrykk ved å nedvurdere Hans årlige samlinger (noe som er ironisk, siden vi skjeller ut søndagskristne for å ignorere tiden for tilbedelse, mens vi ignorerer tiden for tilbedelse i forbindelse med de årlige samlingene). Ofte skjer det på mer subtile måter, som når vi avviser nytt lys. I alt dette avviser vi Kristi Ånd, selv om vi kanskje gjør det i uvitenhet.

Moderne mennesker spør: Var menn som Martin Luther syndere fordi de brøt det fjerde budet? Det er her uvitenheten kommer til syne. Gud vet hvor menneskene befinner seg og hva de er i stand til å forstå. Det unnskylder ikke synden, men Martin Luther kom ut av et dypt mørke (han var mindre bevisst, og dermed mindre skyldig).

Opprinnelig var Adventistkirken til en viss grad uvitende om sin avvisning av høytidene, men da 1888 kom, og de avviste budskapet som ble gitt da, ble de mye mer skyldige. Jo mer Far-Sønn-budskapet forkynnes og forkastes, desto mer forherdet blir vi, og desto mer skyldes forkastelsen ikke uvitenhet, men bevisst hat mot sannheten (Kristus). Våre rasjonaliseringer av hvorfor vi ikke aksepterer visse ting blir mer og mer fastlåste, helt til vi tror at våre tanker er Guds tanker.

Psykologien om hvorfor mennesker er slik, blir mer og mer tydelig etter hvert som Gud har gitt oss mer innsikt på dette feltet. Mennesker ønsker ikke å lære mer om Gud fordi de, bevisst eller ubevisst, innser at det vil innebære større forandringer i deres liv. Vi har alle venner som ønsker å kunne påberope seg uvitenhet hvis de må møte Gud, og de tror de kan gjøre det ved å unngå å høre sannheten.

I tillegg er det slik at for å kunne korrigere noen i deres kristne vandring, må vi ha en klar forståelse av vår egen kristne vandring, noe vi vanligvis ikke er trygge på. Å korrigere en adventist, en som observerer Guds høytider eller en som tror på Guds karakter, er ikke behagelig for de fleste, fordi det krever at man først setter seg inn i troen og forstår den. Det betyr at man må være trygg og sikker på sin egen kristne vandring, noe de fleste ikke er, uansett alt snakket om frelsesvisshet. Hvis vi var så trygge på vårt forhold til Jesus, ville vi ikke føle oss så truet av læresetninger som er annerledes enn vår egen, og vi hadde ikke følt behovet for å klamre oss så bastant til trosbekjennelsen og gruppen vår.

Jeg tror at akkurat som gnostikerne gikk to veier – ekstrem askese eller ekstrem frihet til å synde – gjør moderne kristne det samme. Enten bryr de seg egentlig ikke om læren, og Jesus er nok, eller så er de svært opptatte av trosbekjennelsen og vil at andre kristne skal undervise det samme som dem. Hva får noen til å gå den ene veien og andre den andre

veien? Jeg tror det har å gjøre med kulturen og verdensbildet du vokser opp med, og med ditt forhold til og din forståelse av makt. I en verden preget av sekularisme og "alt går an", der ideene får lov til å være frie og ikke blir sett på som så farlige, vil de fleste ha en tendens til å ikke bry seg om læren. Men etter hvert som folk begynner å innse alvoret i situasjonen vi befinner oss i, at ideer påvirker verden og hvordan vi lever og hvor vi er på vei til, vil det bli mer kamp om doktriner og bruk av politikk og makt for å opprettholde vår egen posisjon.

Menneskene vil helt sikkert sette opp sine egne lover for å motarbeide Guds lover. De vil forsøke å tvinge andres samvittighet, og i sin iver etter å håndheve disse lovene, vil de undertrykke sine medmennesker. (Slektenes Håp, side 690)

Kampen mot Guds lov, som startet i himmelen, vil fortsette helt til tidenes ende. Alle mennesker vil bli satt på prøve. Lydighet eller ulydighet er spørsmålet som skal avgjøres av hele verden. Alle vil bli kalt til å velge mellom Guds lov og menneskenes lover. Her vil skillelinjen bli trukket opp. Det vil bare være to klasser. Hver eneste karakter vil bli fullt utviklet, og alle vil vise om de har valgt lojalitetens eller opprørets side. (Slektenes Håp, side 691)

Etter hvert som sannheten blir tydeligere i vår karakter, i vår kommunikasjon og i vårt fellesskap, vil det bli vanskeligere å avvise den. Rasjonaliseringer av falske tradisjoner vil bli mer rigide og dogmatiske. De kristnes saktmodighet og ydmykhet, som tillater andre å tenke selv, vil gravdis bli erstattet av en desperat, dominerende kristendom som ser tvang og underkastelse som nødvendig for å redde verden (i stedet for sannhet og kjærlighet gjennom samvittighetsfrihet). Misforstått iver og lidenskap hos dem som misforstår Guds karakter, vil få dem til å forfølge dem som er uenige i deres tro.

Kjernen i dette problemet er behovet for å prestere for Gud for å bli ansett som verdig Guds kjærlighet. Konsekvensen av dette er at vi gjør oss selv til dommere over om vi er verdige (ikke om Gud sier at vi er verdige), og deretter dømmer vi andre om de er verdige. For å unnslippe frykten for å bli dømt, trenger vi å komme inn i lyset, men i stedet vil verden gjøre dette ved å drepe dem som overbeviser dem om synd.

La oss til slutt se på hvordan Ellen White forstår 1. Korinterbrev 3:14-15:

Til alle som bygger for Gud, retter apostelen både oppmuntrende og advarende ord: "Hvis det verk han har bygd opp blir stående, skal han få lønn. Hvis hans verk brenner opp, skal han lide tap. Men selv skal han bli frelst, men da som gjennom ild." **En kristen lærer som trofast forkynner sannhetens ord** og leder sine konvertitter til hellighet i hjerte og liv, tilfører verdifullt materiale til grunnmuren, og i Guds rike vil han bli æret som en klok byggmester. Den som forsømmer å undervise om sannheten i dens renhet, vil samle konvertitter som ikke er hellige i hjerte og liv. Han bringer med seg materiale som ikke vil bestå prøven. På Guds dag vil han lide tap. Selv om det er mulig at de som har brukt det beste av sitt liv på å undervise i error, til slutt kan bli frelst ved omvendelse og tro, er deres arbeid likevel tapt. Deres liv har ikke ført til de gode resultatene de kunne ha oppnådd. Sjeler som kunne ha blitt frelst ved en trofast fremstilling av sannheten, er gått til grunne. Apostelen sier: "Hver og en må se til hvordan han bygger." (Skisser fra Paulus' liv, side 160)

"Til alle som bygger for Gud..." Kaller ikke Gud alle kristne til å bygge for Ham? Det betyr ikke at de trenger å være pastorer eller læremestere, men alle kristne er kalt til å arbeide med å frelse andre sjeler. En del av dette arbeidet er å studere Guds ord og Guds vilje for å finne ut hvordan vi best kan frelse sjeler. Hvis vi har denne kjærligheten til andre i våre hjerter, denne viljen til å tjene andre i kjernen av våre liv, så kan vi bli frelst, selv om vi har undervist noe som har vært feil.

Det er den kristne som bare bryr seg om sin egen frelse, som bryr seg lite om å tjene andre og ikke ser på seg selv som en som "bygger for Gud", som vil gå fortapt på grunn av den falske læren til dem han følger. Er dette Guds feil? Gud har bedt mennesket om å delta i arbeidet med å frelse og advare verden *til arbeiderens eget beste*, og når vi tar imot Jesus av hovedsakelig egoistiske grunner og ikke lever opp til sannheten eller bærer korset eller forkynner budskapet, risikerer vi å bli villedet og gå fortapt. Når vi derimot tar på oss ansvaret for å være lærer, å være prest (som vi er kalt til å være i 1. Peter 2:9), kommer vi følgelig nærmere Gud og bruker mer tid på å studere.

Jeg kan til og med bruke meg selv som eksempel. Når jeg bare tenker på min egen frelse, studerer jeg ikke Bibelen så mye, og jeg ber heller ikke så mye. Men når jeg arbeider for Gud, når jeg føler et ansvar for å svare på spørsmål, studerer jeg mye mer, og følgelig blir jeg velsignet mye mer, fordi jeg tilbringer mer tid med Gud og Hans ord og tenker på himmelske ting. Når jeg underviser feil, kan jeg med tiden se at det ikke bærer frukt, og da lærer jeg av det og omvender meg fra det. I så måte, er teksten i 1. Korinterbrev 3:11-15 oppmuntrende.

...med frykt og beven skal dere arbeide på deres egen frelse.
(Filipperbrevet 2:12)

Selvsagt er ikke alle kalt til å være pastorer for flokken. Men vi tror på det guddommelige mønsteret som går ut på at alle mennesker skal være lærere i sin innflytelsessfære. Selv en elev på videregående skole, som skal lære av sine lærere, er kalt til å være medlærer og ha en positiv innflytelse på de yngre elevene på skolen. Eldre søsken skal også søke visdom for å veilede sine yngre søsken.

Når Azadeh stiller oppriktige spørsmål og bruker sin erfaring, viser hun at hun tar ansvar for seg selv og for dem hun har innflytelse på. Dette er noe vi alle bør lære av og strebe etter å gjøre, ved å be om visdom fra Gud, som "gir til alle mennesker rikelig" (Jakob 1:5) og "strebe mot målet for å vinne Guds høye kall i Kristus Jesus" (Filipperbrevet 3:14).

Mange mennesker forbereder seg ubevisst på de svarene de vil gi Gud for sine egne feil og mangler på dommens dag. De vil skylde på løgnene de ble lært, på manglende utdanning, på ansvaret de har hatt overfor verden. Den Hellige Ånd har overbevist dem om at noe i deres livsførsel ikke stemmer, og i stedet for å be og søke etter svar, trøster de seg med at hvis de tar feil, er det lærernes skyld og Gud vil unnskyldte dem, fordi de i det minste fortsatt tror på Jesus. Dette er et bedrag, og i oppstandelsen vil det vise seg at de ikke har trodd på Jesus, for da Han kom til dem for å kalle dem til seg og for å leve mer fullstendig i dem, avviste de Ham. Er dette lærernes skyld? Nei, det er de som fulgte lærerne, som misforsto hvilken rolle læreren skulle spille for dem i deres kristne vandring.

Alt dette sier jeg som en advarsel til meg selv også. Gud hjelpe meg så jeg

ikke rasjonaliserer mine synder, og heller ikke finne forsoning i at jeg er "bedre" og "mer kunnskapsrik" enn andre. La oss fortsette å vokse hver dag og be Gud, som disiplene, om å øke vår tro (Lukas 17:5).

Om universalisme

Gud er kjærlighet, så på en eller annen måte vil Han føre alle mennesker inn i det Evige Livet.

Dette er den bærende troen som ligger til grunn for alle typer universalisme. Men er dette hva Bibelen lærer? Denne boken tar sikte på å besvare dette og andre spørsmål, som f.eks:

Er det noen forskjell på hva som skjer med troende og ikke-troende ved tidenes ende?

Finnes det frelste og ufrelste? Hva betyr det å være frelst eller ikke frelst?

Hvordan passer tro og fri vilje inn i universalismen?

Hva er det motsatte av evig liv?

Vil noe bli tilintetgjort?

Er det viktig å overvinne synden?

Hvordan henger universalismen sammen med forkynnelsen av Evangeliet? Med Livets Bok? Med den annen død?
Med det å være innenfor og utenfor det Nye Jerusalem?

Ansporer universalismen et menneske til handling eller passivitet?

Hva betyr Johannes 3:16?